

ни. — Не, Господже, ми отговори ты, азъ съмъ увь-
рена; ты незнаешъ да играешъ. — И ты, госпо-
доже, рѣкохъ, лъжешъ. — Добръ, добръ господже,
станъ, защото ми ся струва че щѣхъ да ѣмъ бѣхъ.
... . Това станъ. Сѣга видишь че не е лесно
да ся спогодмъ. Не е възможно азъ да останъ
по-долъ. А между това не мога да ти искамъ
до колко ми е тежко; струва ми ся, че нѣма дъ-
та на свѣтъ по злочеста отъ мене.

— Нанстина, Еленке, мамо е да си прѣ-
стави нѣкой единъ злочестинъ по-голямъ отъ твоѣхъ-
тъ; но да ти кажъ ли моето мнѣніе? Струва ми
ся че на това ты си причина, защото твоѣтъ у-
ста произнесли най-докачителихъ рѣчь. Тукъ ли
е Луція?

— Ето ѣзъ тамо на крайтъ, отговори като ми
посочи съ главъ едно русо момиченце, на което
и ланиты и очитъ бѣхъ тожде зачервени. И
вижаше ся че и то расказваше на единъ старъ
женъ за онѣзи драмъ, които ты честито ся прѣ-
къснѣла отъ учителкитъ Софія. Ако и да гово-
реше съ единъ живость достойнъ за страшихътъ
тъзи работъ, но пакъ мѣташе по нѣкога краи-
шкомъ погледъ къмъ Еленкѣ и мене.

— Кота е ты, Еленке, рѣкохъ; ще ми по-
слушаешъ ли каквото ти кажъ?

— Ей, Максиме, ще ти послушамъ.